

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 13.

Den 15. Marts 1878.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Ældste Joseph F. Smith,

afholdt i Tabernaklet i St. George, den 2den April 1877.

(Fra «Deseret News.»)

I den Tid, som jeg maaste skal optage, ønsker jeg at udtrykke mine Følelser med Hensyn til min Tro paa Evangeliet og det store Sidste-Dages Værk, hvori vi alle ere mere eller mindre beskæftigede, saa at I saavel som mine Brødre kunne vide, hvorledes jeg staar overfor Gud og Menneskene.

Jeg blev født i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men ikke under Beseglingens Pagt, hvilket Princip blev aabenbaret til denne Kirke efter min Fødsel. Jeg er opvoget i det Folks Midte, der kaldes de Sidste-Dages Hellige, og har modtaget det meste af min begrænsede Skoleundervisning i deres Samfund og i min Barndom under min Moders Vejledning. Siden mit femtende Aar har jeg været mere eller mindre beskæftiget i Evangeliets Tjeneste og har modtaget Lærdom igennem Guds Tjeneres Raad og Undervisning, ligesom I alle have; men Nogle have maaste ikke nydt dette Privilegium i saa

stor en Udstrækning som Andre, der ikke have været ude omkring saa meget. I min Barndom lærte jeg at tro paa Evangeliet og Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og Kaldelse, paa Englen Moronis Besøg, Guds Riges Oprettelse paa Jorden, og ligeledes paa Indsamlingen af Herrens Folk samt mange andre betydningsfulde Ting i Forbindelse med det store Sidste-Dages Værk.

Paa min første Mission begyndte jeg at lære Noget for mig selv, jeg havde hidindtil troet paa Vidnesbyrdene af Guds Tjeneres, som jeg havde hørt tale og prædike, saavel som de Lærdomme jeg modtog fra en søn og hjerlighedssfuld Moder, og ligeledes hvad jeg kunde fatte af Lærdommens og Pagtens Bog, Mormons Bog og Biblen, men i min Virken i Evangeliets Tjeneste, hvori jeg arbejdede med Nidkærlighed, begyndte jeg formedelst den Hellig Hands Inspiration mere fuldelig at forstaa hvad jeg havde læst

og var bleven lært og saaledes blev det til stadfæstede Kjendsgjerninger, hvorpaa jeg var aldeles vis, ligesaa vis som paa min egen Tilværelse, og derved der lige fra Begyndelsen af min Erfaring som en Væbte i Kirken og indtil denne Stund har været et Njeblik, da jeg har tvivlet paa disse Tings Sandhed og Guddommelighed, I saa har det undgaet min Opmærksomhed, og det er idag ligesaa vel en Kjendsgjerning for mig, som at jeg lever.

Jeg har for længe siden lært at vurdere Evangeliet's Principer som af langt større Vigtighed end alle jordiske Ting, de ere af større Værd end dette nærværende Liv, thi uden Evangeliet er det værdiløst, idet Livets store Njemed og Maal kun kunne naaes ved Lydighed til Evangeliet.

Et Sigende af Frelseren paatvinger sig mit Sind: „Hvad gavnede det et Menneske, om han vandt den ganske Verden og tog Skade paa sin Sjæl?“ eller hvad skulde et Menneske tage i Bytte for sin Sjæl. Ligeledes: „Jeg er Døren, derved Noget indgaar ved mig, han skal frelles“; men kun ifølge denne Plan kan han blive frelst.

Ved Evangeliet's Principer, saaledes som de aabenbarede igennem Profeten Joseph Smith, erholde vi det Privilegium at sikre os det evige Livs Gave, hvilken er den største af alle Guds Gaver. Uden disse Principer ere vi ligesom det stumme Dyr forsaavidt som Kundskab om Gud angaar, thi vore Fædre vare ude af Stand til at lære os, de vidste ikke mere end Børn om Guds Handlemaade og Frelsens Plan, uagtet al den Oplysning, de praalede af, og deres Besiddelse af de hellige Skrifter. De vare ikke bekendte med Livets Principer, de kjendte ikke Herrens Lov, og ej heller gjorde vi, indtil vi annammede og adløb

Evangeliet og derved modtog himmelsk Lys igennem det hellige Præstedømme. Fjorend dette vare vi ligesom de vare, flyngende os til livløse Former, og vi brød forjæves vore Hjerner med at fatte Meningen af mange Ting, der under Inspirationens Lys ere bleve meget tydelige og forstaaelige for os. „Dette er det evige Liv at kjende Gud, den eneste sande Gud, og den Du udsendt haver, Jesum Kristum“.

Det er nødvendigt for de Sidste Dages Hellige og alle Mennesker at gjøre sig bekendt med „den eneste sande Gud og den, han udsendte, Jesum Kristum“. Men kunne vi ved vor egen Visdom udfinde Gud? Kunne vi uden Bistand ved vor egen Skarpsindighed og Lærdom udgranske hans Hensigter og fatte hans Vilje? Jeg tror, at vi have været Vidner til Exempler nok paa saadanne Forsøg fra den lærde Verdens Side til at overbevise os om, at det er umuligt. Guds Veje og Visdom er ikke som Menneskenes Veje og Visdom. Hvorledes kunne vi da kjende „den eneste sande og levende Gud og Jesum Kristum, som han udsendte“, thi at opnaa denne Kundskab vilde være at erholde Nøglen til evigt Liv. Det maa være formedelst den Hellig-Aand, hvis Bestemmelse det er at aabenbare fra Faderen til Menneskene og at høre Vidnesbyrd om Kristus i vore Hjerner, om hans Korsfæstelse og Opstandelse fra de Døde. Der er ingen anden Vej eller Middel til at opnaa denne Kundskab. Hvorledes skulle vi erholde den Hellig Aand? Maaden er tydelig anviset for os. Der bydes os at have Tro paa Gud, at tro, at han er til, og at han er deres Belsønner, som søge ham, at omvende os fra vore Synder, undertrykke vore Lidenskaber, Daarskaber og Fejler, at være dydige, ærlige og oprigtige i vor Handlemaade

mod hverandre samt at indgaa en Pagt med Gud, at vi ville fra da af være bestandige i Sandhedens Principer og følge de Befalinger, som han har givet os, at lade os døbe til vore Synders Forladelse af En, som har Myndighed; og efterat denne Ordinance af Evangeliet er udført, kunne vi modtage den Hellig-Mands Gave ved Haandspaalæggelse af dem, der ere ikkærte det hellige Præstedømmes Myndighed. Saaledes kan Guds Mand og Kraft, Trøsteren, være i os som et Rildveald, fremrindende til evigt Liv. Den vil vidne om Faderen og om Jesus og „tage af Faderens Ring og aabenbare til os“, bestyrke vor Tro og befæste os i Sandheden, saa at vi ikke længere skulle ontumles af ethvert Lærdomsvejr, men kjende om Lærdommen er af Gud eller af Menneffene. Dette er Maaden, den er ligefrem, fornuftig og rimelig. Hvem er der vel med sædvanlige Fatteevner, som ikke vil kunne indse eller forstaa den? Den er i Sandhed for at bruge Skriftens Udtryk saa tydelig, „at en vejfarende Mand, omend en Daare, ikke behøver at fare vild“.

Efterat have indgaaet denne Pagt og være blevet renset fra Synd og udrustet med den Hellig-Mands Gave, hvorfor skulle vi ikke være bestandige i Sandheden, vandre standhaftigen for Gud og urokkelige i det store Bærk, han har grundfæstet paa Jorden? Vi skulde aldrig ophøre at tjene ham, ej heller gjøre os uærdige til hans Godhed og Misfærdighed imod os, men stedse leve saaledes, at den Hellig-Mand kan være som en levende Vandkilde i os; beregnet paa at føre os til Fuldkommenhed i Retfærdighed, Dyd og Retfærdighed for Gud, indtil vi fuldende vor jordiske Mission, efterat have udført enhver Pligt, som maatte blive krævet af os.

Paa denne Maade har jeg lært

Evangeliet, som jeg først lærte at tro paa, hvilken Tro nu er gaaet over til Kundskab. Thi nu veed jeg, at Gud lever, og at Jesus Kristus sendtes til Verden for at gjøre Forsoning for den oprindelige Synd og ligeledes for Menneffenes virkelige Overtrædelser, forsaavidt som de selv ville omvende sig fra deres Synder og ydmyge sig for ham i deres Stræben efter det evige Livs Gave og Betsignelse. Vi skulle ikke være tilfredsstillende ved vore Brødres Vidnesbyrd. Det er godt, det er i Sandhed opmuntrende og frydefuldt for Hjertet at høre Guds Tjeneres Vidnesbyrd, at tro, at Gud har oprejst Mand i denne Husholdning og gjort dem til Vidner om ham selv og hans Søn Jesus Kristus, som ere bleve viste de himmelske Tinges Hemmeligheder og ere bleve befalede at bære Vidnesbyrd om, hvad de have seet og hørt; ja det er en Glæde for Sjælen at have Mand iblandt os, der ere inspirerede af den Hellig-Mand og fulde af Guds Kraft og Sandheds Lys, bærende deres Vidnesbyrd til os om, at dette er Guds Bærk, at Gud lever, at Jesus er Kristus, Verdens Frelser, og at han har talt til Jordens Indbyggere i denne Tid, hvori vi leve, (men er dette tilstrækkeligt til at tilfredsstille mig? Nej! Det vil ikke tilfredsstille mig at tro, at J kjende den sande og levende Gud, etc. Jeg maa erholde denne Kundskab for mig selv, ligesom J have erholdt den. Er ikke Bejen aaben for mig til at fatte Guds Vilje og Hensigter angaaende min Frelse ligesom til Eder? Betselig er den. Det er for Alle, ja for enhver Søn og Datter af Adam at lære Guds Beje at kjende, at erholde Mandens Vidnesbyrd for sig selv, og ikke ene forlade sig paa disse gode Mænds Vidnesbyrd, som Gud har oprejst for at udfylde de Pladser, som de beklæde. Og derfor vi skulde

fæste vor Tro til dem, omendkjøndt vi kunne faa Trøst og Glæde og Tilfredshed ved at høre deres Vidnesbyrd, saa vil dog, medmindre vi modtage den Hellig-Aands Inspiration, den Tid komme, da Stormene ville blæse og Uvejrene falde an paa det Hus, der er saaledes bygget, og det vil falde. Hvilken beklagelig Tilstand vilde vi da ikke befinde os i?

Er det ikke nødvendigt for os alle at være istand til at bedømme om disse Aands Vidnesbyrd ere af Gud eller af Menneskene? Hvorledes kunne vi vide, at hvad de bære Vidnesbyrd om er sandt? hvorledes kunne vi vide, at de bære Vidnesbyrd om den Almægtige, eller at de besidde det hellige Præstedømme, der giver den Myndighed til at forvalte Evangeliet's hellige Handlinger? Jeg svarer, kun ved og formedelst Inspiration af hin Hellig-Aand, der gives til Alle, der flittigen søge at erholde den ifølge Forjættelsen.

Dersom vi da vilde kjende den Herre Jesus Kristus og hans Tjenere, som ere vor Midte, og at deres Vidnesbyrd ere sande, maa vi personlig nyde den levende Guds Aands Lys. Besiddelsen af denne himmelske Kundskab er absolut nødvendig for at holde os paa Livets og Sandhedens Stier, thi uden den kunne vi ikke kjende den sande Høredes Stemme, der kjendes formedelst Aanden; og om vi end kunne have fuldt Fællesskab med Kirken og fuldelig tro Brødrene's Raad at være dikterede af Visdom, saa kunne vi dog ikke staa uden noget Mere end blot Tro eller Formodning, og ydermere kunne vi under saadanne Omstændigheder ikke med Rimelighed gjøre Fordring paa, at vi have Lod og Del i Guds Rige. Thi som der staar skrevet: „Det er væsentligt nødvendigt for ethvert Menneske at have en virkelig Kundskab om, at hans Levnet

er ifølge Guds Vilje, for at sætte ham istand til at nære den Tillid til Gud, uden hvilken Jngen kan opnaa evigt Liv.“ Thi uden et Menneske veed, at han vandrør ifølge Guds Vilje, vilde det være en Fornærmelse mod Staberens Værdighed, dersom han vilde sige, at han vilde blive meddelagtig i dennes Herlighed, naar han forlod dette Liv. Men naar han har denne Kundskab og veed med fuldkommen Sikkerhed, at han gjør Guds Vilje, da kan han have ligesaa stærk Tillid til at han vil blive en Deltager i Guds Herlighed. Lad os da søge efter Sandheden, efter Aandens Lys, der leder ind i al Sandhed, saa at vi kunne forstaa Evangeliet og være istand til at understøtte Herrens Tjenere i deres Bestræbelser forat opbygge Zion og udarbejde os vor egen Frelse. Om end den ganske Verden skulde blive frelst undtagen os selv, og vi udelukkes af Riget, hvad vilde det da gavne os? At se vore Medmennesker indgaa til Salighed og blive ophøjede i Guds Nærværelse og Døren blive lukket for os, vilde i Sandhed være en daarlig Trøst eller Tilfredsstillelse. Men dersom vi ville indgaa, maa vi gjøre Faderens Vilje, holde hans Bud, besidde den Hellig Aands Gave, have Jesu Vidnesbyrd og selv have Kundskab om Sandheden; da kunne vi bygge paa en Grundvold, der er mere varig end en solid Klippe, saa at naar Prøver komme og Fristelser opstaa for os, som de visse vilde gjøre, vi da kunne staa og være standhaftige indtil Enden. „Thi ikke Enhver, der siger Herre, Herre, skal indgaa i Guds Rige, men den, der gjør min Faders Vilje,“ etc.; eller som den vise Mand engang sagde: „Løbet er ikke i de Lettes Magt, ej heller Slaget i de Starkes, Brødt i de Riges, Rigdomme i de Forstandiges eller Gunst i de Dytiges Magt“. Desuagtet: „Hvo,

som er bestandig indtil Enden, skal blive salig". Jeg kan ikke for et Øjeblik tro, at nogen af os vil opnaa det evige Livs Gave, medmindre vi formedelst Sandheden gjøre os skikkede dertil, saaledes som Gud har foreskrevet os, og paa denne Maade gjøre os værdige dertil. Vi maa erholde dette Lys ved Aabenbaring, vi kunne ikke gjøre det vor egen Visdom. Gud vil give os Kundskab og Forstand, han vil lede os paa Sandhedens Sti, dersom vi sætte hele vor Lid til ham og ikke til Mennesker. Da kan og vil han bevare os, og alle Jordens Magter forenede kunne ikke fordærve os, thi vi ere i hans Hænder. Her ere vore Fædre og Ledere, de have gennemgaaet Erfaringens Stole og seet, hvad dette Riges Fjender have prøvet at gjøre, og de vide fuldt vel, hvad disse vilde gjøre, dersom de havde Magt dertil. Det har stedse været de Ugudeliges Begjær at tilintetgjøre Guds Folk. De have aldrig ophørt med deres Bestræbelser, eller unbladt at anvende alle Midler i deres Magt, eller betænkt sig paa at tage deres Tilflugt til de mest grusomme, vederstyggelige og mest djævelske Handlinger for at opnaa deres affyrlige Hensigter. Dette samme grumme Fjendskab ulmer og tindrer endnu i deres Hjerter, omendstjændt det for nærværende undertrykkes eller holdes i Løkke af den Almægtige, og venter blot en gunstig Lejlighed til at bryde frem ligesaa grusomt som paa noget Tidspunkt i Profeten Josephs Liv. Dette er et af de stærkeste Vidnesbyrd vi have om Præsident Brigham Youngs guddommelige Mission. Formedelst den Almægtiges Inspiration og Guds Kraft, der har hvilet over ham og ledsaget hans Administrationer, har han været selve Centrum i den Skydestive, hvorimod alle Fjendens Vaaben have været rettede

ligesiden Josephs Død. Jeg siger, dette er et af de stærkeste Vidnesbyrd vi kunne have om denne Fjendsgjerning ved Siden af den Hellig-Lands Vidnesbyrd, der bringer Kundskab. Det er ikke til at tage Fejl af. De Ugudeliges Had har og vil altid følge Præstedømmet og de Hellige, Djævelen vil ikke tabe af Syne den Guds Kraft meddelt til Menneskene, nemlig det hellige Præstedømme. Han frygter det, han hader det og vil aldrig ophøre at opirre de Fornedredes og Fordærvedes Hjerter til Ondskab og Brede mod dem, som holde denne Magt, og til at forfølge de Hellige, indtil han bliver bunden. Han fryder sig over Frafald og Frafaldne og bruger dem til sine Djemed, men hvad bryder han eller hans Haandlangere sig om deres Organisationer? Hade de dem? Nej. De blive en Del af Verden, fraternisere med denne Verdens Folk og miste alt Forbund med Guds Folk uagtet deres Krav og Fordring paa at tro paa Profeten Joseph Smith og Evangeliet, som han var et Redskab til at gjenbringe til Jorden.

Hvilken Skare af Frafald har der ikke været siden denne Kirkes Organisation! Der har været Rigdoniter, Strangiter, Banceyniter, Whigtiter, Gladdenister, Cutlriter, Morresiter, Josephiter og en Mængde andre Fter. Men hvad bryder Verden sig om dem? Intet. Hvorfor? Fordi de have forspildt Præstedømmet, de have ikke dets Kraft, ej heller have de Frelsningsplanens Principer, men kun i Stykkevis, de have forladt den gode Sag, givet Haanden saavel til den Vantro som Hykleren og sluttet Forbund med de Helliges Fjender og Forsølgere, og de ere derfor harmløse i Verdens Øjne og dens Herres, til hvis Tjeneste de blindt hen have givet sig. Medens disse Mænd, som holde Røg-

erne til Guds Søns Præstedømme, have ført de Hellige ud fra ulidelig Trældom og Undertrykkelse i Staterne, samlet Folket fra det Fjerne og anbragt dem i lykkelige Hjem og fredelige Boliger, have oprejst blomstrende Stæder, Byer og Landsbyer, vel organiserede og vel styrede, fort sagt udført Undere i Ørkenen, og endnu raade og vejlede de Hellige paa Livets Stier, blive de gjorde til Gjenstand for Verdens Haan og Foragt. Deres Fred, gode Navn, Ære, Ejendom og endog deres Liv efterstræbes med lige saa ivrig Bedholdenhed, skøndt med mindre Held, af de ubarmhertige Forsølgere's blodtørstige Hjerter og besudlede Hænder, som i Martyren Joseph Smith's Levetid, da de Hellige bleve drevne fra Ohio, forjagne fra Missouri eller landsforviste fra deres Hjem i Illinois. Saaledes har Verdens Aand altid været imod os, og saaledes er den idag. Dette alene er tilstrækkeligt Vidnesbyrd til at bevise dette Folks Trostab til Guds Rige og deres Besiddelse af Evangeliet, som er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Måske I nogen stærkere Beviser end disse, naar I læse Skrifterne: „Dersom I vare af Verden, da vilde Verden elske sit Eget, men jeg haver udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder“. (Joh. 15, 19.) „I skulle blive hadede af alle Mennesker for mit Navns Skyld“. (Math. 10, 22.) „Have de forfulgt mig, skulle de ogsaa forfølge Eder“. (Joh. 15, 20.) „Salige ere I, naar man bespottet og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld“. (Math. 5, 11.) „Alle, som ville leve gubeligen i Kristo, skulle lide Forfølgelse“. (2 Tim. 3, 12.) „I Verden skulle I have Trængsel“. (Joh. 16, 33.) „Andres derfor ikke mine Brødre, om Verden hader Eder“. „Den Tid skal komme, at hver den, som ihjel slaar Eder, skal mene, han viser Gud en

Dyrkelse“. (Joh. 16, 2.) Dette var Bestaffenheden af det Arvegods, som Frelseren efterlod sine Disciple og Efterfølgere. Er det da underligt, at vi skulde arve det Samme? Bistelig ikke, dersom vi ere Kristi Disciple og Efterfølgere, thi den samme Strid vedvarer imellem ham og Belial og vil fremdeles, indtil Satan er bunden, og Retfærdighed triumferer paa Jorden.

Det er derfor en Trøst at vide, at uagtet alle vore Ufuldkommenheder og Svagheder, anseer den Døde, med hele Verden bag sig, os for at være af tilstrækkelig Betydning til at bekjempe og forfølge os med et saa bittert Had, som han gjør. Ja, jeg siger, at det er opmuntrende at vide, at vi som et Folk, ere trofaste og værdige nok for Herren, uagtet at vi have megen Lejlighed og Marsag til Forbedring, til at opvække de Ugudeliges Forbitrelse og Had og til at erholde Røvelse fra Herren igjennem hans Tjenere for vore Fejler, thi „den, som Herren elsker, den revser han“. Men vi skulde ikke paadrage os den Almægtiges Mishag eller Tugtelse, idet vi, fordi vi have hørt om hans Overbærenhed og Naade, forsømme de Pligter og Ansvarligheder, der saa retfærdigen kræves af os, men burde være yderst flittige, og anstrenge enhver Øjne, som vi eje, forat rette vore Beje og saaledes forøge vor Tro, at vi kunne blive mere værdige til Guds Velsignelser og Betsigtelse end hidindtil. Han er mere villig til at tildele os Velsignelser, end vi ere til at bruge dem rettelig, naar vi erholde dem, idet vi saaledes ved vor Uværdighed ofte hindre os selv i Modtagelsen af netop de Velsignelser, som vi attraa; og han er ikke alene rigelig istand til men ogsaa villig og redbon til at udøse dem over os, dersom vi ere værdige, thi han kan ikke med Rimelighed „give

Perler til Svin". Ingen Velsignelse eller Gode vil blive tilbageholdt for dem, som ere beredte og værdige til at modtage og gjøre en viis Brug deraf. Guds Rige skal besiddes af de Hellige, ikke af dem, som ere ugudelige. Dersom vi vise os uærdige, maa Zion blive forløst af vore Børn, som maatte være mere værdige, medens vi maakte, lig Israels Børn i fordoms Dage, blive holdte paa

Vandring i Ørtenen, lidende Møjsommeligheder, Prøver og Forsølgelser, indtil vi have modtaget Straffen for forspømt, for ikke at sige brudte og uopfyldte Pagter.

Maa Herren velsigne os Alle, saa at vi maa vise os trofaste og flittige Tjenere for ham, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Tro og Gjæringer.

Evangeliet fordrer af Menneskeslægten at vise deres Tro paa Gud i deres Gjæringer. Dette er et naturligt Princip, efter som alle vore Arbejder eller udviste Gjæringer ere Følgerne af vor Tro. Uden dette Princip vilde Alt komme til en Stillestaen. En lille Smule Eftertanke vil vise os, at dette er indlysende, og at Tro er den store bevægende Kraft, der leder hele Menneskeslægten til Handling. Jesus Kristus lærte Nødvendigheden af Tro og Gjæringer forat sætte hans Disciple i Besiddelse af Guds Rundskaab. Ikke Tro alene, men tillige Gjæringer. „Hvo, som vil gjøre min Faders Vilje, han skal kjende Lærdommen". Tro leder saaledes til Handling eller Gjæringer, for medelst hvilke vi kunne nyde Guds Rundskaab og forløses fra Trældommen af Mørke, Overtro, Uvidenhed og Død. Dersom vi i Sandhed have Tro paa, at Gud er deres Belønner, som søge ham med Flid, saa er det naturligt at vise dette i vore Gjæringer. Kristi Lærdom, som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Gjendomsfolk, nidkjært til gode Gjæringer. er i det Væsentlige en praktisk, for medelst hvilken de,

som ere Arvinger til Saliggjørelse, erholde Guds Rundskaab, undervises om hans Veje, lære at vandre paa hans Stier og blive hans eget særlige Folk, idet de belæres af ham for medelst Inspiration af den Hellig-Aand, Sandhedens Aand. Det medfølger nødvendigvis, at de Gjæringer, som lægges for Dagen af Kristi Disciple, de Hellige, og hvormed Faderen forherliges, maa isjnefaldende adskille sig fra Verdens, som ikke kjender Gud, thi Guds Veje ere ikke Menneskenes Veje, ej heller er Guds Tanker som Menneskenes Tanker. Det er umuligt at lære Noget til nogen Fordel uden ved vor egen Erfaring. Vi bevise sande Principers Korrekthed ved deres Eftersølgelse. Det er vor Tro paa Gud og Jesus Kristus, som leder os til at antage eller annamme Faderens Lærdom. Den Rundskaab, at de ikke se paa Synd med mindste Eftergivenhed, leder os til Dnivendelse og til at vandre et nyt Levnet, idet vi annamme den evige Pagts Principer. Da, idet vi blive som smaa Børn i vore Følelser, underkaste vi os Daaben, blive begravne med Kristum i den nye Fødsels Daab af En, som har Myndighed fra Forløseren til at handle i hans Navn og med hans Samtykke,

hvorefter vi modtage den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af hans befuldmægtigede Tjenere, Apostle, Profeter eller Eldste, som ere blevene kaldede af Gud til dette Embede. Saaledes kommer Kristi forsonende Blod os tilgode, og vi blive fødte paany som Arvinger til evigt Liv ved Vandet, Blodet og Aanden og blive lutrede og helliggjorte for al Synd ved den „Enbaarnes“ Blod, vi blive Guds Børn og have Ret til at blive belærte af ham om Rigets Hemmeligheder og blive beredte til at nyde evigt Liv i den tilkommende Verden, ja, udbøelig Herlighed. Saaledes vides vor Tro i vore Gjerninger, og formedelst vor Lydigbed ere vi i Besiddelse af Sandhedens

Aand til at lede os ind i al Sandhed og til at gjøre de Gjerninger, hvorved vi ene kunne forherlige Faderen, formedelst hvilke vi vende os fra denne Verdens Forfængelighed og Daarstaber, idet vi gjøre Retfærdighedens Gjerninger, blive hans Gjenomsfolk, Vreskar, stikke til Mesterens Brug, idet vi sætte vor Lid til ham i alle Ting, forener vor Kjerlighed i ham, efterfølger hans Lærdomme og erfare, at han i alle Henseender er den Samme, igaar, idag og til evig Tid, en uforanderlig Gud, fuld af Kjerlighed, Naade og Mistundhed, paa hvem vi med Sikkerhed kunne forlade os baade nu og for bestandig.

D. N.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Martz.

Mormons Bog.

Den første Udgave af denne underfulde Bog udkom tidligt paa Aaret 1830 i det engelske Sprog. Den er siden bleven oversat paa Vallisisk, Dansk, Tydsk, Fransk og Italiensk samt det paa Sandwichsøerne talte hawaiiiske Sprog. Den er omtrent en Trediedel saa stor som Biblen og bestaaer af sexten hellige Bøger.

En lille Del af Plader til de første sex Bøger af denne Samling bleve gjorte af Profeten Nephi næsten sex hundrede Aar før Kristus. Nephi giver en kort Beretning om hans Fader og Familie, der sexhundrede Aar før Kristus af Gud befalede til at forlade Jerusalem. De kom til det røde Havs østlige Kyster, hvor de lejrede sig og forøgedes snart af to eller tre Familier til fra Jerusalem. Dette lille Selskab forfattede i mange Dage deres Vandring langs Havets østlige Kyster, hvorefter de forandrede deres Retning næsten helt mod Øst og kom til hvad de kaldte de store Bønder; det maa have været Bredderne af den arabiske Havbugt eller indiske Ocean. Her befalede de at bygge et Skib, hvori de indstibede sig, og bleve bestandig viste Retningen af et underfuldt Instrument, beredt af Herrens Haand i dette Øjemed. Omfider efter mange Lidelser og Gjenvordigheder, landede de paa Bestkysten af Sydamerika, som det antages, ikke langt fra den 30te Grad, sydlig Brede.

Denne lille Koloni medbragte fra Jerusalem deres ældgamle Skrifter, indgraverede i ægyptiske Skrifte tegn paa Messingplader. Omtrent de Halve af Kolonien apostaserede, forfulgte bittert de Retfærdige og søgte at udrydde Profeten Nephi.

Paa Guds Befaling flygtede Nephi og hans Efterfølgere hemmeligt fra deres Forsølgere og rejste langt mod Nord, hvor de nedsatte sig nær Hovedstrømmen af den Flod, der nu benævnes Amazonfloden. Men det varede kun faa Aar, førend Lamaniterne, der havde opdaget Nephiternes Opholdssted, begyndte at bekrige dem og forøvede mange Skændselsgjerninger og Mord. Tjendstabet imellem de to Kolonier vedvarede i mange Generationer og Hundredetusinder omkom i Slag.

Omtrent firehundrede Aar efter Udvandringen fra Jerusalem drog Nephiterne atter videre imod Nord og efterat have rejst i Ørkenen i mange Dage, befandt de sig ved Bredderne af en Flod, som de kaldte Sidon, i Nutiden kjendt som Floden Magdalena. Her opdagede de til deres store Glæde en Koloni af Jøder, der var rejst fra Jerusalem samme Aar, som deres Nation førtes i Fangenskab til Babylon. Nephiterne forenede sig med denne Koloni. Omtrent ved denne Tid var Nephis smaa Plader fuldt bestrevne, for Størstedelen opfyldte af Profetier og Aabenbaringer.

Profeten Nephi gjorde ikke alene den omtalte lille Samling af Plader, men tillige en større, bestemt til en mere udstrakt Historie af hans Folk og til at omfatte en større Samling af hellige Skrifter, som maatte maatte blive aabenbarede i fremtidige Generationer. Begge Bøger bleve holdte af en Rækkefølge af inspirerede Mænd, idet enhver af dem optegnede de mest betydningsfulde historiske Begivenheder i hans Tid tilligemed de yderligere modtagne Aabenbaringer.

I Løbet af det første halve Hundredaar førend Kristus blev den nordlige Del af Kontinentet meget udstrakt beboet ved Indvandring fra Syden. Paa den Tid, da Korsfæstelsen fandt Sted, bleve baade Nephiterne og Lamaniterne paa Grund af deres store Ugudelighed, saa at de stenede og dræbte deres Profeter, hjem søgte med store Straffedomme i Form af Ørkaner og Ild fra Himlen. Tre Dage med fuldstændigt Mørke indtraf.

Næsten et Aar efter nedsteg Jesus, den opstandne Forløser, fra Himlen, forkyndte dem sit Evangelium og udvalgte tolv Disciple til at prædike samme og grundfæste hans Kirke. Alle Kontinentets Indbyggere bleve snart omvendte, og Rejsfærdighed herskede i to eller tre Aarhundreder, der fulgtes af et frygteligt og næsten almindeligt Jrasalb. En langvarig, udryddende Krig paafulgte. Nephiterne bleve besejrede og omkommede af Lamaniterne; deres sidste Slag bleve udkjæmpede omkring den Høj, hvori de hellige Plader bleve fundne. Denne nationale Udryddelse skete tre hundrede og fire og firindstyve Aar efter Kristi Fødsel.

Førend denne rædselsfulde Begivenhed dannede Profeten Mormon paa Guds Befaling en Bog af Plader og indgraverede derpaa et Udtog af Nationens Historie fra den Tid, da Kolonien udvandrede fra Jerusalem og til hans egne Dage. Dette Udtog blev hovedsagelig taget fra den store Bog af Plader, gjorde af Nephi. I dette Udtog affreves nogle faa af de mange Aabenbaringer og Profetier, der fra Tid til anden vare blevne givne til Nationen og indgraverede paa tidligere Optegnelser.

Nephi smaa Plader i Mormons Besiddelse bleve af ham indsatte i samme Bog med dem, som han selv havde forfærdiget, og begge Samlinger i Forening bleve kaldede Mormons Bog.

Efter at Mormon havde fuldendt Udtoget overgav han Bogen, der endnu indeholdt mange ubestrevne Plader, i sin Søns, Profeten Moronis Hænder, med Befaling til at fuldende Historien, optegne nogle faa andre Aabenbaringer og derefter

forvare dem for at bevare dem for Lamaniterne, der havde svoret at ødelægge dem. Alle de øvrige af Nephiternes Optegnelser bleve af Mormon selv skjulte i den omtalte Høj.

Efter sin Nations Tilintetgjørelse holdt Moroni sig skjult for Lamaniterne i tre og tredive Aar, under hvilke han skrev en kort Skildring af en endnu ældre Nations Historie, nemlig Jarediterne, hvis Stamsfædre kom fra Babels Taarn. Denne Koloni sejlede over det store vestlige Ocean i otte store Baade og var trehundrede og fire og fyrretyve Dage paa Havet. De landede paa Mexikos vestlige Kyst og udstrakte deres Nybygder over hele den nordlige Halvdeel af det amerikanske Kontinent, hvor de boede indtil sekhundrede Aar før Kristus, da de formodentlig deres Ugudelighed alle bleve ødelagte. Ether, een af deres sidste Profeter, skrev paa Guldplader en hellig Historie om sit Folk. Disse bleve ved Guds Kraft oversatte i det nephitiske Sprog, og en kort Skildring blev, som anført, af Moroni indgraveret paa Mormons Plader og kaldet Ethers Bog.

En af Grundlæggerne til Jarediternes Nation, en stor Profet, saa i et Syn alle Ting ligesaa Verdens Grundlæggelse til dens Ende, hvilke bleve nedskrevne, og en Afskrift heraf blev af Moroni indgraveret paa Mormons Plader og derefter beseglet. Dette var denne Del, som det blev Profeten Joseph Smith forbudt at oversætte eller at bryde dens Segl. I belejlige Tid vil denne ogsaa blive aabenbaret tilligemed alle de hellige Optegnelser, der førtes af Oldtidens Nationer paa dette Kontinent, forberedende for den Tid, da „Guds Rundsab skal skjule Jorden, ligesom Vandene Havets Dyb.“

Moroni underretter os om, at han af Gud fik Befaling paa at skjule Optegnelserne i Jorden, med en guddommelig Forjættelse om, at de skulde blive bragte for Lyset i de sidste Dage, og deres Indhold kundgjort for mange Nationer. Den sidste Dato, der gives af ham, er firehundrede og tyve Aar efter Kristi Fødsel.

(Deseret News.)

D. Pratt.

Anmeldelse.

Det glæder os til de forskjellige Sprog, hvori Mormons Bog er bleven oversat, at kunne seje det svenske, idet første Hefte nu er færdigt og kan om nogle Dage komme Subskribenterne tilhænde. Vi forvente herefter at udgive et eller to Hefter om Maanedens, indtil hele Værket, der kommer til at bestaa af noget over ti Hefter, er komplet. Prisen paa hvert Hefte er 40 Ore, saa at hele Værket, der kommer til at udgjøre omtrent 700 Sider, vil koste noget over fire Kroner. Enkelte Hefter sælges ikke, men Subskribenterne maa forpligte sig til at tage hele Værket. De, som agte at subscribere paa denne Bog og endnu ikke have indsendt deres Navne til vore Bogagenter, bedes snarest mulig gjøre dette, og deres Rekvizitioner skulle punktligt blive opfyldte. Vore Subskribenter i Utah kunne saa hvert Hefte direkte tilsendt, og Prisen bliver da for hele Værket, Postporto indbereget, 2 Dollars.

Arbejde og dets Nødvendighed.

Den Lov, hvorved det enkelte Individ gjøres afhængigt af sine egne Bestræbelser for sin Eksistens og som berøver det den frie og tilforladelige Underholdning af sine Medmennesker formedelst den naturlige Modvillighed af deres egenyttige Interesser, er ligesaa værdifuld og uundværlig for det, som den er nyttig for Samfundet. Thi den samme Nødvendighed, som gjør ham til en rigtig Nyder og Frembringer til Samfundet, er den venlige Nødvendighed, der gjør ham til en Mand ved at bestatte, udvikle og ordne hans Evner.

Det er ikke alene i økonomiske og sociale Djebed, at Gud har plantet det egenyttige Instinkt i vor Natur, men for at Arbejdet hos ethvert Menneske kan fremkalde de lønlige Evner, de sysselsættende, moralske og aandelige Egenstaber, der ere vor Stolthed og Forjættelsen og Forberedelsen for vor Udødelighed.

Arbejde har været Guds virksomste Redskab til Frelse for Menneskene. Det vilde have været ligesaa let for den guddommelige Magt at have holdt os i en selvsøgende Have som i en raa, arbejdskrævende Verden, men vi vilde da have vedblevet at være Skabninger, som et Uble kunde friste og Slanger forlokke. Vi knuse Sagens Hoved og bortkaste Tvistsens Uble kun naar vi ved den Sjælsstyrke og Overvindelse, som Arbejde giver, have os til Selvfornægtelse, til Kjendskab om vore Evner og Evighedens Betsignelser!

Jungen kan gjøre nogen Anden saa skjæbningsvanger Skade som at befrie ham for Nødvendigheden, Forpligtelsen og Privilegiet af Arbejde.

Det er at borttage Lys og Varme fra Planten for at spare den Ulejligheden

med at voge. Arbejde er Sjælsvernernes Leg og Birken. Det Lommeuhr, som med uopvunden Fjeder henligger i Skuffen, taber ikke mere fuldkomment sin Virkeevne end det menneskelige Væsen, der er berøvet Lejligheden til eller friet Nødvendigheden for at arbejde. Arbejde er mere end den menneskelige Maskines blotte Bestemmelse, det er tillige dens Udvikling og Fuldkommengjørelse, saa at uden det kan hverken Menneskets Legeme, Sind, Hjerte eller aandelige Bevidsthed udfinde deres egen Bestaffenhed eller Udstrækning eller nyde deres egen rette Birken. Derfor er hvadsomhelst, der borttager Drivfjederen til Arbejde fra Mennesket, enten ved frit at forsynne ham med dets Frugter eller ved at fornægte ham Lejlighed dertil, den alvorligste Skade, der kan tilspøjes ham. Vi tænke kun lidt paa hvor stor deres Elendighed er som ikke kunne komme til at arbejde, fordi de intet kunne faa, eller fordi deres Stilling borttager alle Bevæggrundene dertil, Arvingerne til Rigdom og Arvingerne til Mangel paa Plads i Verden. De forhungre begge, den ene paa Sjælen, den anden paa Legemet. Ja de forhungre ofte ligemeget paa Legeme og Sjæl, thi den Mangel paa Appetit, som tilhører Umaadelighed og Overmættelse, er ofte lig Hungerens Udmagring, og Ladhedens Dorstighed og Sløvhed er nøjagtig lig den Fortvivlelse, som betager dem, der ikke kunne finde Lejlighed til at fortjene deres Brød.

Samfundets og det enkelte Individets bedste Interesser fordrer da, at ethvert menneskeligt Væsen skalde arbejde. Samfundet kræver enhver Mand's Arbejde, Arbejde i en eller anden Form enten for dets Nødvendigheder eller dets

Forbedring, og ethvert Individ behøver Arbejdets foræblende Indflydelse til Udviklingen af sin Uddannelse og Selvagtelse. Det er ikke alene, at Samfundet er afhængigt af Arbejdets Resultater, omendstjondt dette er et vigtigt og væsentligt Princip, men at Arbejdet selv er den største Betsignelse til Individet og til Samfundet, eftersom det er Hemmeligheden ved og Nøglen til Mennekeslægtes Fremskridt og Forbedring og Uddannelsen af Sjælsvernerne, det Middel, hvorved Kunst, Kundskab, Kunstfærdighed og Geni udvikles, og fremfor Alt, det Middel, hvorved Karakter, Navn og Mennekesværd opnaaes, Videnskaber opvejes og undertvinges og Samfundets Fred opretholdes.

Samfundets og Religionens første og vigtigste Interesser, det første betragtede Mennekesene i Samling, den anden det enkelte, uopdelige Menneke, ere derfor at sikre ethvert mennekeligt Væsen Lejlighed til at arbejde og at indsterpe Enhver Forpligtelsen til at arbejde. Det vilde være en fuldkommen Tilstand af Samfundet, naar enhver levende Sjæl ved Opnaaelsen af en passende Alder var bestjæftiget i et eller andet Slags Arbejde og ydede Samfundet den bedste Tjeneste, som deres Kræfter satte dem istand til, idet de anstrængte deres Evner til det Yderste af hvad deres sunde Tilstand tillod dem. Thi dette vilde være

det bedste Middel til sand Civilisation i den største Mangfoldighed og til Opnaaelsen af den største Højde af fysisk og mental, moralsk og aandelig Virken, det er, den største og ædleste Del af Mennekesets Væsen. Dette vilde fuldstændig tilintetgjøre al fysisk og moralsk Fattigdom, thi Guds Befaling om Arbejde, bindende for Alle, har ligesaa meget Hensyn til at forhindre eller helbrede moralsk Fattigdom, det er, Mangel paa aandeligt Liv og Virksomhed, der frigjør Følelserne, vækker Evnerne af Duale og giver dem nyt Liv, som at forhindre eller afhjælpe fysiske Fornødenheder, Mangel paa Føde, Brændsel og Husly. Fattigdom er i dens dybeste Rod en aandelig Sygdom, som fløver Mennekesets Sjæl. Den Dorstighed, Haabløshed, Mangel paa Viljekraft og Fornedrelse i Følelser, som almindeligvis betegne den, ere dens Grundtræk og mest skjæbnesvangre Følger eller Frugter, derfor maa Arbejdets foræblende Indflydelse kultiveres, og det vil aldrig undlade at bære sine Frugter, vil i en sand Samfundssorden have Enhver til sin rette Plads, vil bevare den Bevidsthed hos Mennekesene, at vi alle ere satte paa Jorden i et viist Formaal, at alene sund og nyttig Virken bringer virkelig Lykke og Tilfredshed, bringer sand Rigdom, og at „Enhver skal belønnes efter sine Gjerninger“.

Hungeren i Kina.

Fra Shanghai skrives til Times den 10de Januar: „Det nye Aar begynder meget sørgeligt i China. Medens Hungerensnøden er holdt op i Indien, er

den her i stadig Tiltagende og har antaget Dimensioner, som langt overstiger den slet organiserede og svage Regjeringens Kræfter. Beretningerne fra Størstedelen

af de nordlige Provindsfer ere hjertestjærende; de Tab af Menneſkeliv, ſom alle-rede have fundet Sted, og ſom fremdeles ſynes uundgaelige, overgaae langt de værſte Beretninger, der nogenſinde ere hørt fra Indien. Nøden er ſtørſt i Provindsen ſhansi, der grændſer til Chihli; men ogſaa Provindserne ſhenſi i Beſt og Honan i Syd ere hjemſøgte af forfærdelig Glendighed. Den chineſiſke Regjering har unægtelig gjort betydelige Anſtrængelſer — idetmindſte i Forhold til dens Fattigdom og Svaghed — for at bringe Levnetsmidler til de af Hungersnøden hjemſøgte Diſtricter, men den har hverken Penge eller Credit for en Tiendebel af det, der udfordres. Dertil kommer, at Manglen paa ordentlige Veie lægger uoverſigelige Hindringer ivejen for Transporten af Korn til det Indre af hine Diſtricter. Selv de naturlige Samfærdſelsmidler, ſom Chineſerne i rigt Maal beſidde ved deres Vandløb, ere næſten ubrugelige paa Grund af den ſamme Tørke, der har fremkaldt Miſvæxten. Gouverneuren beklager i ſin nyeste Indberetning, at Vandſtanden i Floderne er ſaa lav, at Baade kun med Vanſkelighed kunne benyttes; i Provindsen Honan ſtaaer det noget bedre, men ſhansi er aldeles utilgængeligt uden ved Hjælp af Muuldyr over Bjergene. Skal man dømmen efter Temperaturen her i Shanghai, maa Nøden være bleven forſøget ved en ſtræng Kulde. I de ſidſte 16 Mar har der ikke været ſaa stærkt Snefald og ſaa vedvarende Kulde, ſom i denne Maaned. Thermometret er i Omegnen af Shanghai ſunket til 8 Gr. R. under Nul, og Sneen er bleven liggende i 8 Dage. Regjeringen gjør, ſom ſagt, alvorlige Anſtrængelſer; i Peking Tidende er der i den ſidſte Maaned blevet offentliggjort den ene Indberetning fra de højere Embedsmænd i Provindserne efter

den anden, og Decret efter Decret er blevet udstedt om Anvendelſen af ſaadanne Pengemidler, ſom maatte være diſponible, til Underſtøttelſe af de Lidende. Store Maſſer af Korn ere fra Yangtſee-Dalen og Havnene i Mandſchuriet bleven førte til Tientsin, Hovedoplagsſtedet for de hjemſøgte Diſtricter, imidlertid er Nøden, navnlig i ſhansi, ſaa ſtor, at Regjeringens Hjælp ikke ſtaaer i noget Forhold dertil.“

I en ſenere Skrivelſe fra ſhanhai af 20de Januar ſkildres Hungersnøden med endnu mørkere Farver. Den udſtrækker ſig over 6 Provindsfer med ialt 115 Mill. Indvaanere, dog ſaaledes, at enkelte Diſtricter have holdt ſig forholdsvis frie for Nøden, medens andre ere ſaa at ſige ubeboelige for Menneſter. Der har i tre Mar efter hinanden været Miſvæxt, og den vedvarende Tørke har udtørret alle Brønde; Reſten af Plantevæxten er fortæret af uhyre Græshoppeſværme. Allerede iſſor havde den fattigere Landbefolkning fortæret ſine Kvægbeſætninger og Heſte, ſolgt Huſene for Spotpris og var i ſtore Starer draget til de bedre Egne. Siden October 1877 er Nøden ſtegen til en rædselsfuld Højde. Hele Diſtricter ere menneſketomme; overalt paa Landevejene og i Hytterne findes Lig og Skeletter; Luſinder have i Maanedet levet af Klid, Græs, Blade og Træbark, hvorved deres Hudfarve ſkal have ſaaet et uhyggeligt grønt Skjær; i de af Chriſtne Miſſionairer oprettede Baiſenhuſes Gaarde henlægge Chineſerne deres Smaa børn i Hundredevis, men ſædvanlig ere de ſaa udhungrede, at de dø efter kort Tid; i Diſtrictet Liutiu ere over 10,000 Kvinder og Børn bleven ſolgte af deres Paarværende, Hungertyphus og peſtagtige Sygdomme raſe overalt; Røverbander drage omkring og plyndre; de Landsbyer, i hvilke Befolkningen endnu

har noget at leve af, maa forskandse sig mod natlige Overfald osv. Regjeringen er magtesløs overfor al denne Glendig-

hed. Europæerne i Shanghai have oprettet Hjælpecomiteer, men deres Bidrag er som en Draabe i Havet. (B. T.)

Kapitler af Brøf. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Jffe-Mormon.)

(Fortfat.)

For fuldelig at forstaa de omtalte Scener og Hændelser maa Læseren i sit Sind forene Begrebet om en Udgang med Forestillingen om en israelitisk Jubelfest, thi det var en Jubelfest for Mormonerne at blive udfriede fra deres Fjender til hvilkensomhelst Pris.

Den eftertænksomme Læser vil redebon anerkjende Brigham Youngs vise Fremgangsmaade. Bønner frugtede meget. Psalm'en og Bønnen bleve aldrig forglemte ved Dandsens Slutning, sjørend de adskiltes forat rede deres Leje i Vognene eller nedenunder dem, udsatte for hine bitre Natters Kulde. Men Dandsen og Sangen bevarede Mormon-Pilgrimene muntre og i en sund Sjælstilstand, hvorimod dersom en mørk, fanatisk Mand var blevet opmuntret, som man kunde have forventet, der meget snart vilde være opstaaet Knurren imod deres Moses og Folket vilde have sukket efter Egyptens Rjødgryder. Brigham Youngs faderlige Omsorg for de udvandrende Tusinder var ligeledes noget Usædvanligt. Den udstræktes til enhver Familie, ethvert Individ, ja endog Dyrene havde en mægtig Ven nær sig til at lindre og lette dem. Tusind Anekdoter kunde fortælles fra hin Rejse forat illustrere dette. Paa Rejsten eller i Lejren paasaa han stedse Alles Velfærd. Ingen stakkels Hest eller Dyr havde endog for stramt Nag eller Seletoj, uden at jo hans Blif vilde be-

mærke det. Mange Gange steg han ud af sin Vogn forat sørge for at et lidende Dyr blev lindret.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Mormonernes vindskebelige Sæder og den halvkommunistiske Karakter af deres Lejre satte dem istand til paa deres Rejse at udføre hvad der ellers vilde have været umuligt. De vare næsten blottede for Alt, da de begyndte deres Rejse, men de skabte sig Hjælpekilder paa Vejen. Deres Pionerer og arbejdsdygtige Mand toge i Almindelighed Arbejde i Bøndergaardene, opsatte Gjærder, ryddede Land for Nybyggere, byggede Lader og tærskede deres Sæd. Hver Aften bragte dem Bestjæftigelse, og dersom de tøvede en Dag eller to i deres Lejr var Landet rundt omkring i travl Bestjæftigelse ved deres Flib. De spredte sig ligeledes rundt omkring for at faa Arbejde, idet Nogle af dem endog gik ind i Missouri iblandt deres gamle Fjender for at vende den „anden Rind“ til den, som slog, imedens de fortjente til deres Families Underhold.

Paa en af deres Lejrpladser, en Lod paa ti Akres, som Pionerverne havde ryddet for Tømmer, gjorde de Bekjendtskab med dens Ejer, en Doktor Jewett. Den værdige Doktor var en Enthusiast for Mesmerisme og dyrisk Magnetisme, saa han søgte at omvende Mormonernes Ledere til sine Anstuelser. Brigham

svarede: „Seg fortaar det fuldkomment, Doktor. Vi tro paa at Herren magnitiserer. Han magnitiserede Belthazar, saa at han saa at han saa Haandskriften paa Væggen.“ Mormonerne havde ligeledes seet Haandskriften paa Væggen og ilede til Bjergene. Beboerne af Farmington kom over for at indbyde „Nauvoo Musikkorps“ under Kaptain Pitt til at komme til deres Landsby forat give en koncert. Der var endnu noget Musik tilbage hos „Brødrene“. De havde ikke forglemt hvorledes at synge „Zions Sange“, saa at de gjorde de gode Folk i Farmington muntre og forglemte i Njeblikket deres egne Sorger.

Saa snart som „Israels Lejr“ var rigtigt kommet undervejs, inddelte Lederen med de Tolv den i Kompagnier paa „Hundreder“, „Halvtreds“ og „Ti“, og derefter indtog Kompagnierne deres

Plads i Orden; Brigham ledede det Hele og førte Hovedtroppen og havde følgerlig det største Ansvar og Omsorg for Familierne.

Vejret var stedse overordentlig koldt. Pionererne bevagede sig lige imod skarpe, bidende Nordvestvinde; de sønderfloge Ijen for at give deres Kvæg at drikke, medens hæftige Regn- og Snestorme om Dagen og Frost om Natten gjorde deres Stilling alt Andet end behagelig. Træernes Bark og Kviste var Dyrenes væsentlige Føde, og efter den ganske Dag at have benyttet hverandres Forspand forat komme igjennem det dybe Dynd fandt de sig ved Aften kun nogle faa Mile (engl.) videre. De trættes omsider heraf, og holdt i tre Uger Rast ved Charitons Hovedstrøm, ventende paa, at de opsulmede Strømme stulde falde. (Forts.)

Blandinger.

Freden imellem Rusland og Tyrkiet affluttedes den 2die Marts i San Stefano, nær Konstantinopel. De vidtløftige Betingelser tilintetgjøre i det Væsentlige Tyrkiets Magt i Europa. Montenegro, Serbien og Rumænien anerkjendes som uafhængige og faa respektive Udvidelser. Et Fyrstendømme Bulgarien, strækkende sig langt syd for Balkan, oprettes under en Fyrste, der udvælges frit af Befolkningen, dog kan intet Medlem af Stormagternes Dynastier vælges; en passende aarlig Tribut til Tyrkiet bestemmes. Et russisk Armeekorps forbliver i Landet i to Aar, indtil en indfødt Militz er dannet. I Bosnien, Herzegowina og Kreta indføres omfattende Reformier, ligeledes i Epirus, Thessalien og Armenien. Krigsomkostningerne fastsættes til 1410 Mill. Rubler (en Rubel = $2\frac{2}{3}$ Kr.), dog paa Grund af Tyrkiets finansielle Stilling gaar Rejseren ind paa i Stedet at modtage Sandschaket Dultscha (der kan byttes med Besarabien), Ardahan, Kars, Batum, Bajazid og Landet indtil Soghany Dagh. Med Stræderne forbliver Alt ved det Gamle.

For Verdensfreden er denne Fredslutning naturlignvis af underordnet Betydning, da Tyrkiets Modstandsevne jo var knust. Spørgsmaalet bliver nu ligesom tidligere, hvorledes de andre og altsaa særlig de interesserede Magter, nemlig England og Østerrig, ville stille sig overfor Traktatens Bestemmelser. England vedbliver at træffe krigsriske Forberedelser og sende Tropper og Provision til Middelhavet.

Hungerens i Kasan, Rusland. Ifølge en Rapport afgiven af en nedsat Undersøgelseskommission, er hele det kasanke Gouvernement hjemløst af en almindelig Misvæxt. Hovedaarsagen hertil er at Sneen i Oktober 1876 faldt paa ufrosnen Mark, samt i den Snestorm, der herskede i April 1877. Derfor maatte sidste Foraar de fleste med Efteraarsfæd besaaede Agre ompløjes og besaaes med Baarsæd. Men ogsaa denne led under den i sidste Sommer herskende Tørke, og hvad der ikke tilintetgjordes af Tørken, fordærvedes af en ihærdig Regn sidste Efteraar. Allerede under Høsten benyttede Indbyggerne i nogle Kredse som Næringsmiddel et Slags Brød, der mest bestod af Mel af Agern. Dette Brød, som har en yderst modbydelig Smag og kun kan spises med Modvillighed, foraarsager en stor Dødelighed blandt Børnene og hos de Borne en stærk Udmattelse af hele deres Organisation. De fleste Indbyggere, for Størstedelen bestaaende af Tartarer, have allerede for en Spotpris solgt sine Kreaturer, hvor ikke den samtidigt rasende Kvægpest allerede har hærget Staldene. En Udfattelse af Skatteydelsen ansees for nødvendig.

Danmarks Høst har i de senere Aar været i bestandig Aftagen, og i 1877, vistnok for første Gang i de sidste Hundrede Aar, se vi det Særlyndt, at Danmark har været et Kornindførende Istedetfor et Kornudførende Land. Der indførtes nemlig i Landbrugsaaet 1876—77 136,211 Tdr. formalet og uformalet Korn mere end der udførtes.

I Danmark blev der i 1871 begaaet 505 Selvmord, i 1872: 464; 1873: 439; 1874: 439; i 1875: 394; i 1876 naaede Antallet af Selvmordene til c. 500 og i 1877 synes Antallet at have været betydeligt større.

Bureau Veritas meddeler følgende Oversigt over Skulykker for Januar Maaned 1878. Af Sejlskibe er der ialt forlist 154, nemlig 67 engelske, 24 amerikanske 9 franske, 8 tydske, 7 italienske, 6 danske, 6 norske, 4 østerrigiske, 4 hollandske, 3 spanske, 2 russiske, 2 svenske, 1 mexicansk, 1 portugisisk og 10 af ubekendt Nationalitet; i dette Antal indbefattes 13 savnede Skibe. Af Dampskibe er der ialt forlist 12 (hvoriblandt 2 savnede), nemlig 6 engelske, 3 spanske, 1 tydsk, 1 amerikansk og 1 fransk.

Kristiania, 12. Martz. Stortinget vedtog idag med 88 St. imod 22 Grundlovsforslaget om Religionsfrihed for Embedsmænd, Statsraader og Dommere undtagne.

 Se Anmeldelsen af Mormons Bog, Side 202.

Indhold.

Tale af Eldeste Joseph F. Smith	193.	Arbejde og dets Nødvendighed	203.
Tro og Gjæringer	199.	Hungerens i Kina	205.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Prof. Brigham Youngs	
Mormons Bog	200.	Levnetløb	206.
Anmeldelse	202.	Blandinger	207.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.